

Zoals steeds bij Peeping Tom zijn de beelden om door een ringetje te halen.
© Herman Sorgeloo

Danstheater - Peeping Tom toont de cirkel van het leven in een bevreemdend, maar intrigerend dansspektakel.

Van couveuse tot crematorium

Moeder

★★★★☆

Van: Peeping Tom
Met: 16 en 17/11 in KVS (uitverkocht), 15-17/12 in deSingel, 20/12 in Genk, 11/4 in Brugge.

Een moeder kan nieuw leven geven, maar wanneer ze sterft, blijven haar kinderen ontheemd achter. Dat is het uitgangspunt van *Moeder*, de nieuwe danstheatervoorstelling van het Brusselse gezelschap Peeping Tom. Regisseuse Gabriela Carrizo confronteert hier twee verhaallijnen met elkaar: een jonge vrouw bevalt van een dochtertje, terwijl haar man zijn moeder verliest. Een klassieke vertelling over de cirkel van het leven moet je echter niet verwachten. Zoals steeds in het absurde universum van Peeping Tom worden onderbewuste angsten en demonen op een groteske manier uitgespit. Bloedende schilderijen, ontploffende koffieapparaten en versteende mensen in een museum

der herinneringen: het kan allemaal. Wat het vertelt over moederschap? Geen idee, maar fascinerend is het wel.

Moeder is het tweede deel uit een familietrilogie. Choreografen Franck Chartier en Gabriela Carrizo maken in 2018 het slotluik *Kinderen*, maar voor het zo ver is splitsen ze zich even op. Chartier creëerde twee jaar geleden *Vader*, een luchtige voorstelling over ouderdom in een rusthuis en liefde op leeftijd. Interessant om de verschillen te zien met *Moeder*, waarin Carrizo de beslissingen nam. *Vader* was een verhalende, spectaculaire en toegankelijke productie zonder veel scherpe randen. Deze opvolger durft een meer ingetogen, associatieve en donkere kant van Peeping

Tom te tonen. Het spektakel heeft plaatsgemaakt voor suspense, de humor voor bevreemdende horror.

Oorstrelend

Zoals steeds bij Peeping Tom zijn de beelden om door een ringetje te halen. Vooral enkele eenvoudige scènes treffen raak. De couveuse waarin het kind ligt, doet even later dienst als opbergkast voor het dode lichaam van de moeder – alsof de zoon haar op sterk water wil bewaren voor de eeuwigheid. En het luikje in de muur van het decor is geen vondelingenschuif, maar wel een doodlopend straatje richting de oven van het crematorium. Slik.

Moeder is ook een streling voor het oor. In veel scènes wordt het

geluid live gemaakt via *bruitage*. Een elastiekje wordt een hartslag en getokkel in een emmer water doet ons geloven dat de hele scène onder water staat. We herkennen ook flarden uit 'Gloria', 'Miserere' en 'Erbarme dich'; klassieke nummers die vermengd worden met de indrukwekkende soundscape.

Toch overtuigt *Moeder* niet helemaal. Het stuk is voor Peeping Tom aan de korte kant (een uur), waardoor niet alle personages en verhaallijnen even boeiend zijn uitgewerkt. Na een uur is de beeldensroom plots voorbij en blijven er nog heel wat losse eindjes achter. *Moeder* is misschien niet de beste productie van Peeping Tom, maar wel de meest intrigerende.

FILIP TIELENS

Heimwee op afstand

Muziektheater - Met maar liefst veertig man sterk bezingt Tutti Fratelli in 'Addio amore' het eeuwige lot van vluchten en afscheid nemen.

Addio amore.

Tutti Fratelli

★★★★☆

Van 9 tot 11 december in de Bourse

Over de scène hangt de dreiging van een beukende zee, alsof haar geweld even op pauze is gezet. Dit gigantische schilderij drinkt *Addio amore* meteen in de oersymboliek van vlucht, heimwee en ontheemding. Maar ook van hoop: voorbij het duistere wolkendek gloort licht aan de einder.

Odysseus, de Red Star Line, vluchtelingen vandaag: allemaal baden ze mee in het opzet om migratie te verbeelden als een tijdloze menselijke ervaring.

Op een rijtje togen de spelers traag over de scène: de existentiële parade van de banneling door de wereld. In groep worden ze van het kastje naar de muur gestuurd: het lot van al wie aankomt in den vreemde. Koorzang biedt het kader: de collectieve contemplatie over alle leed. Soms vol troost, soms verrassend

energiek vormt het groepsbeeld de boodschap.

Ook het Antwerpse gezelschap heeft iets tijdloos. Wie op een quiz dit werk zou moeten dateren, kan er makkelijk vijftig jaar naast zitten. De samenhang, de keuze van de liederen, het langzame uitrekken van elk beeld, de klassieke bewegingspoëzie: ze spreken een hele brede schare aan, maar missen hedendaagse spanning.

Tutti Fratelli stelt oorlog en vluchten voor als een inherent deel van het mens-zijn, wars van machtige economische en andere agenda's. Het blijft een krachttoer, wat Reinhilde Declair doet met gewone Antwerpenaren van allerlei slag. Maar haar poging om de individuele mens te tonen, dreigt juist ten onder te gaan aan de voorkeur voor massatheater in grote schouwburgen.

WOUTER HILLAERT

